

In afwachting van de aankomst daarvan ondernam de politie in de nachtelijke uren eindelijk enige charges met de blanke sabel, die op de massa blijkbaar toch wel indruk maakten. Ook moet de *Dutch courage* allengs uitgeput zijn geraakt: tegen vier uur in de morgen lag de Kaasmarkt verlaten. Een half uur daarna trok het eerste eskadron huzaren Rotterdam binnen, een uur later gevolgd door een tweede. Zondagmorgen om halfacht arriveerde per trein een bataljon grenadiers en in de middag nog een. Samen vormden deze troepen een indrukwekkende militaire macht en hun huisvesting kostte het gemeentebestuur nogal wat hoofdbrekens. Zij hebben echter geen andere dienst meer behoeven te doen dan zich op straten en pleinen te vertonen, samenscholingen van meer dan vijf personen – ijlings bij burgemeesterlijke oekase verboden – uiteen te jagen, te patrouilleren en op wacht te staan bij het stadhuis en de politiebureaus. Ook een in allerijl onder leiding van A. van Stolk gevormd vrijwilligerskorps van enkele duizenden 'ordelievende burgers' is niet in actie gekomen.

Het was de politie, die – al was het slechts om haar in de onheilsnacht geschonden gezicht te redden – onverwijld begon met het opsporen, arresteren en voorgeleiden van de raddraaiers of hen, die zij ervoor hield. Natuurlijk behoorde daartoe de volkstribuun Jacob de Vletter; zijn arrestatie geschiedde op zondagmiddag met een escorte van huzaren en grenadiers, wat in de nauwe Mannenlaan natuurlijk veel bekijks gaf. Daar hij zich binnenshuis bevond en geen gehoor gaf aan de sommatie van de politie om de deur te openen, forceerden enige militairen deze met de kolven van hun geweren. Zonder tegenstand te bieden liet De Vletter zich wegvoeren, al moet hij op weg naar het huis van bewaring op de Korte Hoogstraat – een hele wandeling nog – de hem volgende, steeds aangroeiende volksmenigte enkele malen aangespoord hebben hem te bevrijden en, toen niemand daartoe aanstalten maakte, teleurgesteld uitgeroepen hebben: 'Waar zijn nou me vrinden?'

6

In al hun onbloedigheid brachten de Rotterdamse onlusten, indien wij mogen afgaan op beschouwingen in de door de 'nette mensen' gelezen bladen, in heel Nederland verbijstering en verontwaardiging teweeg, maar het is begrijpelijk, dat 'de pers van